

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobkyně: T. P. T. H., nar. X,
státní příslušnost X,
zastoupená advokátem Mgr. Markem Eichlerem,
se sídlem Nekázanka 888/20, 110 00 Praha,

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie, IČ 00007064,
se sídlem Olšanská 2/2, 130 51 Praha 3,

v řízení o žalobě ze dne 20. 12. 2023 proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 12. 2023 č. j. CPR-26278-12/ČJ-2023-930310-V236,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I.
Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím Policie ČR KRŘP č. j. KRPP-1146-44/ČJ-2023-030022 ze dne 31. 5. 2023 bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po níž jí nelze umožnit vstup na území členských států EU na jeden rok. Podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba k vycestování z území členských států EU do země státního občanství žalobkyně nebo třetí země, kde je oprávněna obývat, nebo která ji přijme, a to do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců a vycestování žalobkyně je možné.
2. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí zamítnuto a rozhodnutí bylo potvrzeno. Žalovaný přezkoumal rozhodnutí správního orgánu I. stupně a průběh správního řízení jím vedeného a dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně posoudil veškeré zjištěné skutečnosti i v rámci přiměřenosti vydávaného rozhodnutí a při stanovení doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU. Rozhodnutí odůvodnil tím, že výše uvedené rozhodnutí bylo vydáno na základě skutečnosti, že žalobkyně na území ČR pobývala bez platného oprávnění k pobytu nejméně dne 3. 1. 2023, čímž naplnila ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb. a zároveň porušila právní povinnost pobývat na území s platným oprávněním k pobytu dle § 103 písm. n) zákona č. 326/1999 Sb. Žalovaný se s ohledem na argumentaci žalobkyně zabýval přiměřeností rozhodnutí v souvislosti s dopady do jejího soukromého a rodinného života, když uváděla, že má přítele, který je občanem ČR.
3. Dle Nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 ze dne 14. 11. 2018 přílohy č. 1 se na státního příslušníka Vietnamu vztahuje vízová povinnost. V Nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) 2016/399 ze dne 9. 3. 2016, jímž se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob je stanoveno, že pro předpokládané pobyty na území členských států, které nepřesáhnou 90 dní během jakéhokoli období 180 dnů, kterým se rozumí období 180 dnů bezprostředně předcházejících každému dni pobytu, platí pro vstup státních příslušníků třetích zemí podle čl. 6 odst. 1 m. j. podmínky písm. a) a b), že mají platný cestovní doklad opravňující držitele k překročení hranice a mají platné vízum, pokud je požadováno na základě nařízení Rady (ES) č. 539/2001 (nyní Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1806 ze dne 14. 11. 2018), ledaže jsou držiteli platného povolení k pobytu nebo platného dlouhodobého víza. V té souvislosti uvedl, že žalobkyně pobývala na území Německa oprávněně do 30. 12. 2022, ale již od 30. 4. 2022, (uplynutí doby platnosti průkazu k pobytu Německa dne 29. 4. 2022), nebyla oprávněna pobývat mimo území Německa, tj. nebyla oprávněna pobývat v ostatních státech EU, neboť nebyla držitelkou platného průkazu k pobytu umožňujícího cestovat mimo území Německa. Průkaz „Fiktionsbescheinigung“ vydaný v Německu s platností do 30. 12. 2022 opravňoval žalobkyni pobývat „jen“ na území Německa, nikoli mimo ně, tedy ani na území ČR. Žalobkyně přicestovala do ČR bez platného oprávnění k pobytu a na území ČR takto pobývala nejméně dne 3. 1. 2023. Žalobkyně přitom sama do protokolu uvedla, že se s údajným přítelem seznámila v březnu 2022, podruhé se viděli v červnu 2022 a až tehdy spolu začali chodit, přičemž v té době již žalobkyně nebyla oprávněna cestovat mimo území SRN, tedy nebyla oprávněna cestovat a pobývat v ostatních státech EU. Údajný přítel za ní byl asi 2x, přičemž celkem se viděli asi 10 x (do protokolu o podání vysvětlení uvedla asi 5x), tedy překračovala vnitřní společné hranice ČR se SRN bez platného oprávnění k pobytu. Skutečnost tvrzená žalobkyní, že neoprávněný pobyt na území ČR byl pouhých pár hodin,

přičemž žalobkyně se jinak proti právním předpisům neprovinila, neznamená, že je oprávněna pobývat na území ČR či EU. Žalobkyně nesplnila povinnost pobývat na území ČR na základě oprávnění k pobytu, sama uvedla, že s přítelem začala chodit v době, kdy byla oprávněna pobývat na území SRN, nikoli však na území ČR, přesto jak uvedla, s údajným přítelem se od června 2022 viděli 10 x, přičemž údajný přítel ji v SRN navštívil 2x. Je tedy zřejmé, že žalobkyně svůj pobyt neřešila v době oprávněného pobytu na území ČR, čímž se skutkově její případ liší od případu, na nějž žalobkyně odkazuje. Žalobkyně byla oprávněna pobývat na území SRN pouze do dne 30. 12. 2022, není držitelem žádného povolení k pobytu na území SRN, není oprávněna na jeho území pobývat, veškerá řízení byla ukončena a nemůže požádat orgány cizinecké policie o nový doklad „Fiktionsbescheinigung“, nicméně může požádat na některém zastupitelském úřadě SRN mimo SRN.

4. Správní orgán I. stupně zkoumal, zda rozhodnutím o správním vyhoštění nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobkyně, zohlednil závažnost a druh jejího protiprávního jednání a posoudil, že na území ČR pobývala bez platného oprávnění k pobytu, dále zkoumal přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Dotčení rodinného a soukromého života rozhodnutím je dle správních orgánů zcela únosné a přiměřené, když byl zohledněn charakter, hloubka a dlouhodobost vztahu žalobkyně s uváděným přítelem. Žalovaný dále v rozhodnutí poukázal na konkrétní rozpory ve výpovědi žalobkyně, jejího spolubydlícího a údajného přítele žalobkyně, K. T., který při kontrole provedené na adrese jeho matky uvedl, že žalobkyni nezná, jeho družkou nikdy nebyla, nenavštěvuje ji, sice ví, o koho se jedná, ale do celé události byl zatažen přes kamarádku, která potřebovala pro žalobkyni získat pobyt, přičemž tato svá tvrzení v sepsaném protokolu následně popřel. Správní orgány shledaly s ohledem na zjištěné skutečnosti vztah žalobkyně a jejího údajného přítele nevěrohodným s tím, že jej nelze považovat za pevný a trvalý. To potvrdila i žalobkyně, když uvedla, že tento vztah je v počátcích, v kontaktu jsou spíše přes telefon, komunikují přes překladač, tolik se nevidají a intenzita vztahu není vysoká. Žalobkyně neuvedla ani neprokázala žádnou vazbu, jež by ji pevně a trvale vážala k ČR či EU tak, aby vydané rozhodnutí bylo možno považovat za nepřiměřené. Zároveň bylo zohledněno, že žalobkyně tvrdí možný zásah do soukromého a rodinného života pouze v obecné rovině a svá tvrzení žádným hodnověrným způsobem nepodložila. Žalobkyně nemůže předpokládat tolerování jejího protiprávního jednání za situace, kdy svůj rodinný život začala zakládat až v době, kdy již neměla oprávnění k cestování mimo území SRN a neměla žádný druh oprávněného pobytu na území ČR. Nebyla zjištěna žádná skutečnost, jež by žalobkyni znemožňovala přenést svůj rodinný život do jejího domovského státu, Vietnamu.

II.

Žaloba

5. Včasnou žalobou ze dne 20. 12. 2023 se žalobkyně domáhala přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2023. Namítala, že ačkoli se porušení zákona dopustila úplně poprvé, dobrovolně se dostavila řešit svoji pobytovou situaci na cizineckou policii, maximálně spolupracovala s policií a nijak se nepokoušela mařit správní řízení, správní orgány toto nezohlednily. Má za to, že se žalovaný v jejím případě odchýlil od běžné praxe, neboť v obdobných případech je zpravidla cizincům udělena povinnost opustit území, když nelegální pobyt v řádu několika hodin nelze shledat za takové porušení zákona, aby za něj bylo nutné ukládat správní vyhoštění. V té souvislosti odkázala na vydaná konkrétní správní

rozhodnutí s tím, že považuje uložení správního vyhoštění za nepřiměřené za situace, kdy pobývá na území Schengenu od roku 2021, postupem žalovaného byla porušena zásada legitimního očekávání, jež způsobila nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, přičemž nelze jí citovaná rozhodnutí odmítnout kvůli občasným návštěvám přítele v průběhu roku v době řízení o prodloužení pobytu v SRN. Žalobkyně rozhodně nevěděla, že v době čekání na schválení pobytu v Německu, kdy měla uděleno tzv. „Fiktionsbescheinigung“, nemůže krátkodobě cestovat na území ČR. Do ČR přicestovala za svým partnerem, jejich vztah je v počátcích, avšak není účelový, jsou spolu v pravidelném písemném kontaktu, a pokud není přítel pracovně vytížen, setkají se osobně.

6. Žalovaný se dle žalobkyně zcela nedostatečně vypořádal s nepřiměřeností vydaného rozhodnutí v souvislosti se zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně, jež se na území ČR nacházela pouze pár hodin, přičemž předtím dva roky pobývala oprávněně v Německu.
7. Nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života je neurčitým právním pojmem, a při jeho aplikaci na zjištěný skutkový stav je třeba využít kritérií stanovených judikaturou ESLP nikoliv správního uvážení, což však správní orgány nijak nereflektovaly. Daný zákaz žalobkyni de facto znemožňuje se celý rok navrátit do EU, ať již za svým přítelem či si znovu zažádat o vízum za účelem studia do Německa, přičemž se záznamem v SIS je velmi pravděpodobné, že jí již nikdy nemusí být jakékoliv vízum do EU povoleno. Domnívá se proto, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, a proto navrhl, aby bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 3. 1. 2024 uvedl, že je přesvědčený, že se v žalobou napadeném rozhodnutí podrobně a přezkoumatelným způsobem vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Zopakoval, že otázku zavinění nebo osobních pohnutek není nutné prokazovat a není ani rozhodná pro naplnění vytýkaného jednání. K námitce žalobkyně, že jí daný zákaz znemožňuje se celý rok navrátit do EU, ať už za jejím přítelem či z důvodu zažádání si o vízum za účelem studia do Německa, žalovaný uvedl, že žalobkyně je občankou Vietnamu, která v případě, že chce pobývat nebo rozvíjet své vztahy v kterékoliv jiné zemi, kromě Vietnamu, je povinna si zjistit a dodržet podmínky, za kterých tak lze učinit a je pouze na její aktivitě, aby pobývala v kterékoli zemi oprávněně. Rodinné a soukromé vazby navázané na území ČR samy o sobě neznamenají, že je oprávněna pobývat v kterémkoliv státu. Žalobkyně byla oprávněna pobývat na území SRN do 30. 12. 2022 a sama se rozhodla toto území opustit i přesto, že věděla o svém neoprávněném pobytu na území ČR a měla vědět o tom, že její cestování je neoprávněné, neboť jako příslušník Vietnamu podléhá vízové povinnosti. V té souvislosti si měla být vědoma, že její protiprávní jednání může vyústit až k uložení správního vyhoštění a měla i předpokládat, že tímto jednáním vystavuje obtížím nejen sebe, ale i své vztahy. V podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a shromážděný spisový materiál. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV.

Posouzení věci soudem

9. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.).
10. Soud ve věci rozhodl s ohledem na stanovisko žalobkyně při ústním jednání konaném dne 19. 2. 2024.

V.

Rozhodnutí soudu

11. Žaloba je nedůvodná.
12. Z obsahu správního spisu vedeného v této věci žalovaným vyplývají skutečnosti uvedené v napadeném rozhodnutí, jemu předcházejícímu rozhodnutí i ve vyjádření žalovaného.
13. Ze spisu vyplývá, že žalobkyně se dne 3. 1. 2023 dostavila na oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, odbor cizinecké policie, KR PPK s tím, že na území ČR pobývá bez platného oprávnění k pobytu, přičemž kontrolou cestovního dokladu a dalších dokumentů bylo zjištěno, že byla na základě víza uděleného za účelem studia oprávněna k pobytu na území SRN do 30. 12. 2022 a tudíž na území ČR pobývá dne 3. 1. 2023 neoprávněně. Platnou pobytovou kartu na území SRN měla do 29. 4. 2022, pobyt jí byl dne 27. 4. 2022 prodloužen do konce roku 2022, po celou dobu se zdržovala v SRN, uvedla, že do ČR jela asi 4x na výlet, vždy na kratší dobu. Poté, co jí pobyt v SRN skončil, rozhodla se pobývat v ČR s přítelem. Svůj pobyt v ČR neřešila dříve, neměla na to čas. S přítelem, který ji rovněž navštěvoval v SRN, se od svého seznámení, které proběhlo v březnu 2022 na oslavě jejího bratrance, viděli celkem pětkrát. S přítelem zatím žijí odděleně, plánují svatbu, již mají dohodnutý termín. V ČR má pouze bratrance a zmíněného přítele, ve Vietnamu má prarodiče, rodiče a sourozence. V případě, že by musela vycestovat, jela by do SRN či Vietnamu. V ČR nemá žádný majetek ani závazky, v žádném státě nežádala o mezinárodní ochranu, cítí se zdráva. Z čestného prohlášení K. T. (správně T.) z 2. 1. 2023 vyplývá, že žalobkyně je jeho přítelkyně a snoubenec, přičemž jméno i datum narození žalobkyně uvedené v prohlášení byly opravovány, jméno osoby, jež toto prohlášení učinila, bylo rovněž uvedeno nesprávně (viz výše).
14. Ze sdělení Policie SRN ze dne 3. 1. 2023 vyplývá, že žalobkyně měla v SRN povolení k pobytu platné do 29. 4. 2022, v reakci na žádost o prodloužení pobytu jí byl vydán průkaz „Fiktionsbescheinigung“ platný do 30. 12. 2022. Jelikož žalobkyně termín promeškala, pobyt jí nebyl prodloužen. O pobyt na území SRN však může v budoucnu kdykoli požádat a na dobu, než bude ve věci rozhodnuto, jí bude opět uvedený průkaz vystaven.
15. Žalobkyně uvedla, že se se žalobcem poprvé seznámila v březnu 2022 v Plzni, podruhé se viděli v červnu, kdy si řekli, že spolu začnou chodit, od té doby se viděli asi 10x, z toho asi 2 x přijel přítel za ní. K. T. při výslechu uvedl, že se se žalobkyní seznámil na uvedené oslavě v březnu 2022, pak si psali a v červnu 2022 se viděli podruhé, poté se asi 8x navštívili, více jezdila žalobkyně za ním. Vše si překládají přes překladáč. Byl u žalobkyně doma, užívá sama byt 2+1. Pokud by byla žalobkyně vyhoštěna, bylo by mu to líto. Dne 21. 2. 2023 byla provedena pobytová kontrola na adrese X, v místě bydliště žalobkyně. Ve stejném bytě se nacházely další čtyři osoby, dvě uvedly, že jsou v příbuzenském vztahu k žalobkyni, jeden muž a žena uvedli, že jsou známí žalobkyně, v bytě bydlí. Muž uvedl, že K. T. žalobkyni navštěvuje jednou až dvakrát do týdne a je u ní buď na půl dne či celý den. Ve věci byla

dotázána i bezprostřední sousedka žalobkyně a sousedka z bytu o jedno patro níže, obě uvedly, že K. T. ještě nikdy neviděly.

16. Následně byla dne 26. 2. 2023 provedena pobytová kontrola v místě bydliště K. T., jeho matka, s níž vede společnou domácnost, sdělila, že žalobkyni nezná. K. T. uvedl, že žalobkyni nezná, nikdy nebyla jeho družkou, nenavštěvuje ji, u něj doma nikdy nebyla. Ví, o koho se jedná, do celé události byl zatažen pro kamarádku, jež potřebovala, aby její kamarádka získala pobyt. Při výslechu, který byl proveden 17. 3. 2023, tento svědek uvedl, že se nepamatuje, kdy žalobkyni naposledy viděl. Ve svém předchozím vyjádření hlídce na dotaz sdělil, že žalobkyni nezná, ale pak si uvědomil, o koho se jedná. Na adrese X nikdy nebyl. Pokud si policie při prvním hovoru s ním poznamenala jeho tvrzení, že byl do celé události zatažen přes kamarádku, která potřebovala získat pobyt pro žalobkyni, pak toto neřekl, nikdo jej o tuto pomoc nepožádal. Se žalobkyní se vídají málo, naposledy se viděli před vánoci. Mají partnerský vztah, píše si, svědek jí píše, že ji miluje. Výslech byl ukončen pro únavu svědka způsobenou dlouhou směnou a byl následně proveden dne 22. 3. 2023, kdy uvedl, že před svou matkou nechtěl mluvit o svých partnerkách, do dané situace jej nikdo nezatáhl. Zopakoval, že u žalobkyně v bytě nikdy nebyl, viděli se 10 x, jednou za ní byl v Německu. Píše si, vídají se málo, nyní se setkali po třech měsících, komunikují přes překladač. Fotografie s žalobkyní má v druhém mobilu, který u sebe nemá. O zájmech žalobkyně ví pouze to, že ji baví dělat nehty, neví, z čeho žije či zda někde pracuje. Matka svědka odmítla vypovídat s odůvodněním, že o ničem nic neví, má zato, že by mohla sobě či osobě blízké způsobit trestní stíhání pro trestný čin či správní delikt.
17. Pro hodnocení případné existence důvodů, které by žalobkyni znemožňovaly vycestování, si správní orgán vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky, zda vycestování žalobkyně je možné. Ze závazného stanoviska k možnosti vycestování cizince ev. č.ZS55984, ze dne 17. 5. 2023, vyplývá, že vycestování žalobkyně do Vietnamu je možné, žalobkyně neuvedla a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě nichž by žalobkyni hrozilo v případě návratu do vlasti skutečné nebezpečí ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, tedy porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, přičemž z výpovědi žalobkyně jednoznačně vyplynulo, že vlast opustila dobrovolně bez jakýchkoliv problémů s platným cestovním dokladem a vízem. Dalším podkladem pro rozhodnutí byla Informace OAMP Vietnam, 14. 6. 2022, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, stav k červnu 2022.
18. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala z důvodů uvedených výše zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2023, přičemž soud shledal, že žaloba není důvodná.
19. Dle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců cizinec je mimo povinností stanovených v jiných ustanoveních tohoto zákona dále povinen pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu, pokud tento zákon nestanoví jinak.
20. Podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců správním vyhoštěním se rozumí ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby k vycestování z území členských států Evropské unie a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie. Doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, stanoví policie v rozhodnutí o správním vyhoštění cizince. V odůvodněných případech lze rozhodnutím stanovit hraniční přechod pro vycestování z území.

21. Dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců doba k vycestování se stanoví v rozmezí 7 až 60 dnů. Je-li rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno podle § 119 odst. 1 písm. a), je policie oprávněna stanovit dobu k vycestování kratší než 7 dní. Pokud by podle rozhodnutí o správním vyhoštění měla doba k vycestování začít běžet v době trvání zajištění cizince, začíná tato doba běžet ode dne ukončení zajištění. Pokud v průběhu doby k vycestování je cizinec zajištěn, běh této doby se zajištěním přerušuje. Požádá-li cizinec během doby k vycestování o stanovení nové doby k vycestování z důvodů podle § 174a odst. 2, policie vydá nové rozhodnutí podle § 101 správního řádu, ve kterém stanoví novou dobu k vycestování s ohledem na délku trvání uváděných důvodů. Novou dobu k vycestování lze stanovit nejdéle na 180 dnů.
22. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, neprokáže-li cizinec, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum.
23. Dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince.
24. V daném případě není pochyb o tom, že žalobkyně není oprávněna pobývat na území ČR a dle správních orgánů byly dány podmínky pro stanovení doby, po níž žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států EU a to na jeden rok. Posuzovanou otázkou s ohledem na argumentaci žalobkyně je, zda se správní orgány dostatečně vypořádaly s tím, zda bude či nebude žalobkyni uvedeným rozhodnutím nepřiměřeným způsobem zasazeno do soukromého nebo rodinného života a zda je dané rozhodnutí přiměřené.
25. Námitka žalobkyně týkající se nepřiměřenosti zásahu do jejího soukromého a rodinného života, které je garantováno v článku 8 Úmluvy a v článku 10 Listiny základních práv a svobod, není důvodná. Protože podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 téhož zákona vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, žalovaný v napadeném rozhodnutí zvažoval i to, zda důsledkem rozhodnutí o uložení správního vyhoštění žalobkyni nebude nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobkyně a dospěl k závěru, že nikoli, přičemž soud s tímto plně souhlasí.
26. Soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 As 46/2012 – 22, dle něhož „*Při posuzování, zda rozhodnutí o správním vyhoštění nezpůsobuje nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince ve smyslu § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, se podpůrně použijí kritéria pro posouzení zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince podle čl. 12 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty, tzn. délka pobytu, věk, zdravotní stav, rodinná a hospodářská situace, sociální a kulturní integrace v zemi pobytu a vazba na zemi pobytu. To přiměřeně platí i v případě, že cizinec nemá podle této směrnice postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta.*“ Jak vyplývá z výše uvedeného, žalovaný všechny tyto faktory zvážil, ze spisového materiálu nevyplynuly žádné obtíže, které by měly znemožnit vycestování žalobkyně. Žalovaný také zvážil její rodinné vazby jak v ČR, tak i ve Vietnamu, a dospěl k závěru, že v zemi původu stále přetrvávají její rodinné vazby, žije

tam celá její rodina v přímé příbuzenské linii, a proto má ve své domovské zemi zcela zjevně silnější vazby než v ČR, tyto vazby současně nejsou narušené, rozhodnutí tudíž nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalovaný dále konkretizoval důvody, pro něž shledává vztah, který žalobkyně údajně v ČR navázala s K. T. za nevěrohodný s tím, že i dle samotné žalobkyně a K. T. se jedná o vztah, který je v začátcích. Toto dokládá i skutečnost, že ačkoli bydlí v jedné čtvrti, se setkávají jen zřídka, komunikují spolu pomocí překladáče a z jejich výpovědí vyplývá, že o sobě téměř nic neví, svědkova matka o existenci žalobkyně a jejím údajném vztahu s jejím synem nevěděla, svědek ji o tomto ani informovat nechtěl. Žalobkyně nemá k ČR žádné vazby vyjma údajného vztahu se svědkem, dále zde žije její bratranec. Nelze pominout ani to, že žalobkyně začala svůj vztah budovat v době, kdy nebyla oprávněna k pobytu na území ČR.

27. NSS v rozsudku ze dne 16. 5. 2017, č. j. 6 Azs 11/2017-25 uvedl: „Práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura ESLP v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Úner proti Nizozemsku, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, § 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. (obdobně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS).“
28. Žalobkyně se na území ČR nachází bez platného pobytového povolení. Je pravdou, že se dostavila na Policii ČR oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, odbor cizinecké policie dobrovolně, avšak v žádném případě již nelze souhlasit s jejím tvrzením, že se porušení zákona v tomto ohledu dopustila poprvé, neboť z jejích výpovědí i výpovědi K. T. je nesporné, že do ČR v minulosti přicestovala nejméně 9x (1x na oslavu svého bratrance a následně 8 x na návštěvu uvedeného svědka). Z výše uvedeného je patrné, že žalobkyně nechová respekt k právnímu řádu ČR.
29. V souvislosti se zákonnou podmínkou dodržení proporcionality mezi veřejným zájmem na vyhoštění žalobkyně z důvodu absence platného oprávnění k pobytu, jak předvídá zákon, a zájmem na ochraně soukromého života, tak nelze vzhledem ke všem skutkovým okolnostem rozhodnout ve prospěch žalobkyně.
30. Otázku zavinění nebo osobních pohnutek není v souvislosti s neoprávněným pobytem žalobkyně na území ČR nutné prokazovat a toto není ani rozhodné pro naplnění vytýkaného jednání, neboť správní vyhoštění je svým obsahem nikoli sankční povahy, ale rozhodnutím, jež obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Zavinění žalobkyně proto není třeba prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se automaticky vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty pro stát

automaticky znamená nutnost naříditi cizinci, aby území ČR opustil a zakázat mu po dobu určenou v rozhodnutí pobyt na území ČR.

31. Zákonným důvodem pro uložení správního vyhoštění není pouze spáchání trestného činu nebo jednání narušujícího veřejný pořádek (či hrozba jeho narušení), ale též spáchání jiných jednání stanovených zákonem, která jsou v rozporu se zájmy společnosti, jako tomu bylo i v případě žalobkyně. Důvodem pro uložení správního vyhoštění žalobkyni bylo, že prokazatelně pobývala na území ČR bez víza nebo jiného platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyla oprávněna. K argumentaci žalobkyně, že jinak po celou dobu svého pobytu v ČR dodržovala platné zákony, dobrovolně se dostavila řešit svoji pobytovou situaci, maximálně spolupracovala s policií a nemařila správní řízení, soud podotýká, že tato skutečnost nemůže vyvážit neoprávněnost jejího pobytu a porušení zákonných předpisů, jehož se svým pobytem na území ČR dopustila.
32. Soud má tedy stejně jako správní orgány za to, že je veřejný zájem na vyhoštění žalobkyně, neboť v nyní posuzovaném případě je ochrana veřejného pořádku významnější hodnotou, než zájem na zachování jejího soukromého a rodinného života, který není nezbytně vázán na území ČR.
33. S ohledem na to, že dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona o pobytu cizinců bylo možno žalobkyni uložit dobu trvání správního vyhoštění, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU, až 5 let, pak délku 1 roku nelze v žádném případě považovat za nepřiměřenou. Zdejší soud i z toho důvodu shledal napadené rozhodnutí za přiměřené.
34. Soud také podotýká, že dle konstantní judikatury NSS rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (dle této judikatury navíc § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli) – viz např. rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2018 č. j. 2 Azs 289/2017-31. V daném případě přitom zcela zjevně došlo k naplnění zákonných podmínek pro uložení správního vyhoštění. Je totiž nezbytné, aby cizinec respektoval zákonné podmínky pro vstup a pobyt na území ČR, v rámci EU, stejně tak i schengenského prostoru, což ale v této věci žalobkyně nerespektovala, proto bylo rozhodnuto o jejím správním vyhoštění. Napadené rozhodnutí bylo tedy vydáno v souladu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a představuje přípustný zásah do práva žalobkyně na respektování jejího soukromého života ve smyslu článku 8 bodu 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
35. Žalobkyně neuvedla žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by bylo možné dovodit porušení § 3, § 2 odst. 3 a § 2 odst. 4 správního řádu ze strany správního orgánu. Soud dospěl k závěru, že skutkový stav věci byl žalovaným zjištěn v potřebném rozsahu v souladu s ust. § 3 správního řádu.
36. Žalovaný v řízení postupoval v souladu se správním řádem i zákonem o pobytu cizinců a soud se s jeho závěry v napadeném rozhodnutí zcela ztotožnil. Podklady, které žalovaný obstaral v průběhu správního řízení, byly vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem dostačující, žalovaný své úvahy řádně a přezkoumatelně odůvodnil. Soud proto dospěl k závěru, že odvoláním napadené rozhodnutí nelze shledat nezákonným a v rozporu s namítanými ustanoveními příslušného zákona a správního řádu.

37. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku), když žádný z uplatněných žalobních bodů neshledal důvodným pro vyhovění žalobě a zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.
38. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (výrok II. rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.)

Plzeň 19. února 2024

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně